

CHƯƠNG 20:

Vân Lâu đứng trước một cao ốc thật lịch sự. Nhìn ánh đèn sáng chói trên lầu ba, bốn chữ “Phòng Trà Thanh Vân” thật to bằng đèn Néon. Chàng tự hỏi, có đúng là nơi đây không? Vân Lâu không dám chắc. Nhưng buổi sáng này khi dò hỏi các bạn đồng nghiệp, chàng đã được họ cho biết.

- Thanh Vân à? Ai lại chẳng biết cái phòng trà ấy!
 - Hình như có một quán cà phê tên đó, nhưng tôi không biết nó ở đường nào.
- Vũ trường Thanh Vân là cũ trường dưới hầm đó.

Bao nhiêu cái Thanh Vân, biết tính sao? Sau cùng Vân Lâu chọn phòng trà Thanh Vân. Đúng rồi! Vì hôm trước người con gái kia đã hỏi chàng là có phải anh đã nghe tôi hát không? Và lại phòng trà này cũng ở gần sở nên chàng tìm đến một cách dễ dàng. Nhưng bây giờ đứng trước tấm biển “Phòng trà Thanh Vân” đột nhiên Vân Lâu mất hết can đảm. Ta đến đây để làm gì? Tìm Hàn Ni à? Không thể nào cột chặt hình bóng Hàn Ni với phòng trà được. Chỉ vì một lời nói của một thiếu nữ hao hao giống Hàn Ni mà tìm đến đây thì cũng điên thật. Hao giống? Không, giống như đúc. Nhớ đến cuộc gặp gỡ ngày hôm qua Vân Lâu xác định. Chắc chắn phải là Hàn Ni, chẳng phải là ai khác. Dù sao thì cũng phải xác định rõ ràng, phải hỏi cho ra minh bạch, bằng không... Không thể nào chịu được!

Bước đến chỗ bán vé, Vân Lâu lại do dự. Vì hồi nào tới giờ chàng chưa hề bước chân đến chốn vũ trường, và lại ở nhà còn khá nhiều công việc đang chờ chàng. Bỏ công việc vào phòng trà nghe nhạc quả là một việc vô lý. Thanh Vân, có thật là Thanh Vân này không? Vân Lâu do dự nhìn về phía quầy bán vé. Những từng bước một, đột nhiên ánh mắt Vân Lâu bị thu hút ngay bởi một tấm ảnh.

- Đúng là Hàn Ni! Chính là Hàn Ni rồi. Đôi mắt, lông mi, mũi và miệng, tất cả đều giống nhau, chỉ có cách phục sức hơi khác. Nhưng điều đó có gì đáng ngạc nhiên đâu, trước khi chụp ảnh phải trang điểm, phải làm tóc lại và mang thêm hoa tai. Hóa trang là chuyện thường, có điều nụ cười không được tự nhiên lắm có vẻ cao ngạo hơn.

Hàn Ni! Đây là em phải không? Tại sao em đôi khác thế?

Vân Lâu nghĩ ngợi rồi ánh mắt chàng nhìn xuống hàng chữ bên dưới tấm ảnh “Ca sĩ thường trực - Đường Lệ Mỹ”.

Đường Lệ Mỹ! Vậy thì không phải là Hàn Ni! Thế tại sao có chuyện hai người giống nhau như khuôn đúc thế kia? Tại sao có sự trùng hợp lạ lùng thế? Hoang đường như trong tiểu thuyết. Không thể có chuyện đó, chắc chắn đây là Hàn Ni!

Vân Lâu không do dự, nôi đuôi những người mua vé. Thật khó khăn mới mua được một tấm vé. Nhìn đồng hồ, sắp bắt đầu rồi, chàng bước lên thang lầu.

Vân Lâu bước vào một gian phòng tối mò như trong rạp chớp bóng, khác một điều là trước mỗi hàng ghế đều có bàn và trên bàn lại có thêm chai nước và mấy thức ăn nhẹ. Người soát vé đưa Vân Lâu đến một chiếc ghế nằm trong vách. Đưa mắt nhìn quanh, ba bốn trăm chiếc ghế chật ních người là người.

Vân Lâu ngồi xuống, không hiểu sao tâm hồn chàng bồn chồn chi lạ. Hớp một hớp trà, vì đắng có mùi thuốc lá. Trước mặt chàng sân khấu còn phủ kín bởi chiếc màn nhung.

Buổi hát bắt đầu, ánh sáng lại càng mờ hơn rồi màu hồng chói phụt trên sân khấu. Từ trong màn nhung bước ra một thiếu nữ phấn son lòe loẹt, chiếc áo dài dạ hội đỏ chói bó sát người. Dưới ánh đèn hồng, trông nàng như một pho tượng bốc lửa. Sau những lời giới thiệu ngắn, một nữ ca sĩ mặc áo màu xanh bước ra, một tràng pháo tay nổi lên. Nàng vừa hát vừa lắc lư theo tiếng nhạc đệm. Đám khán thính giả như bị ảnh hưởng nhịp theo tiếng nhạc. Sau ba bản liên tục, nàng chào từ giả. Một cô ca sĩ thứ hai bước ra, thân hình nhỏ nhắn. Cũng không phải là Hàn Ni... Vân Lâu bực bội, nôn nóng đuôi thẳng chân. Cô ca sĩ còn rất trẻ, có lẽ chưa đến mười tám, nhưng trang điểm chẳng kém ai. Bản nhạc thật ồn, thật chất chúa, tấm thân nhỏ nhắn quai theo tiếng nhạc, những tiếng la ó huýt sáo lộ sự thèm khát từ dưới bực gỗ vang lên.

Kế tiếp là một vũ khúc. Một nữ vũ công mình khoác lông vũ lắc lư theo tiếng trống từ hậu trường vang ra. Đầu óc khán giả căng thẳng. Vân Lâu ngồi thẳng lưng lên nhìn và chàng mới hay ra rằng là cô vũ công kia không phải đang vũ mà là đang thoát y. Một tiết mục độc đáo chẳng lạ gì phòng trà đồng nghẹt thế này!

Sau màn vũ lại có thêm mấy cô ca sĩ rồi lại một vũ điệu. Vân Lâu bực bội, chàng bắt đầu cảm thấy thời giờ bị hoang phí một cách vô ích. Định đứng dậy ra về, nhưng màn đã vén lên, người ca sĩ có tên Đường Tiểu My đã bước ra.

Đường Tiểu My! Có thật tên nàng là Đường Tiểu My không? Chiếc áo màu xanh nhạt, một xâu chuỗi lấp lánh trên cổ, mái tóc búi cao để lộ hai chuỗi bông tai sáng chói. Nàng chậm rãi bước tới trước, cúi đầu chào khán giả. Hàn Ni! Đây có phải là Hàn Ni không? Chỉ có Hàn Ni mới có dáng dấp quý phái thế này thôi. Vân Lâu ngồi thẳng lưng, mắt đăm đăm nhìn lên sân khấu đợi chờ.

Nàng đã đứng trước micro cười nhẹ rồi cất giọng nói thanh tao:

- Tôi là Đường Tiểu My, hôm nay tôi xin gửi đến quý vị một bản nhạc mới, đây là bản “Trong Đêm Yên Lặng Đây!”

Nàng bắt đầu hát, giọng khá đều luyện:

”Trong đêm yên lặng này

Minh ngồi bên nhau với bao lời trong tim

*Quên thế giới bên ngoài
Trong đêm yên lặng này
Ánh trăng qua bóng cây
Mình cùng lặng lẽ nghe tiếng lòng hòa điệu
Nhìn nhau không một lời”*

Người con gái hát thật hay, cử chỉ hòa hợp với tiếng nhạc lời ca. Nhưng hình như khán giả không thích cho lắm, bằng cứ là tiếng vỗ tay rời rạc quá. Vân Lâu cảm thấy bức tức, nhưng chàng thật bối rối vì đã nhận ra rằng giọng ca này đâu phải của Hàn Ni. Hàn Ni không thể có giọng hát cao vút như thế được, cũng không thể trong và mạnh. Giọng ca của nàng nhỏ và ngọt. Vân Lâu đăm đăm nhìn Hàn Ni, bản nhạc thứ hai đã bắt đầu.

*”Tim lạnh theo đêm buồn
Hồn ngơ nhạc theo ngọn đèn tàn
Muốn khóc nhưng không có lệ.
Muốn nói nhưng chẳng thành lời
Cuộc đời mệnh mang, bạn ơi người phương nào?”*

Bản nhạc nghe thật buồn, Vân Lâu cảm thấy “cuộc đời mệnh mang” thật. Tình cảm riêng tư của nàng bộc lộ ra từng lời ca. Đó là một việc khó thấy ở bất cứ một người đi hát nào. Nhưng lạ thật, tại sao nàng không được tán thưởng? Phải chăng vì nàng không biết liếc mắt đưa tình? Không biết làm những điệu bộ nhún nhảy lả lơi như bao ca sĩ khác? Cái cúi đầu chào khán giả của Tiểu My cũng thế, đầy vẻ cao quý, chắc chắn nàng không phải là người bán tiếng hát của mình để mưu sinh. Nàng là một nghệ sĩ chân chính. Có lẽ đây chính là lý do mà nàng không được khán thính giả ái mộ. Vân Lâu nhìn quanh, chàng có vẻ buồn:

- Hàn Ni! Giọng ca của em không thích hợp với nơi mua vui này.

Hàn Ni? Nhưng đây có thật là Hàn Ni không? Không, Hàn Ni đã chết rồi. Đây là Đường Tiểu My, một trường hợp giống nhau lạ lùng. Một thiếu nữ có khuôn mặt lạ lùng. Một thiếu nữ có khuôn mặt giống Hàn Ni như tạc. Nhìn lên sân khấu, người thiếu nữ kia vẫn còn hiện diện dưới ánh đèn màu xanh. Tâm trạng chàng rất phức tạp. Không! Đây chính là Hàn Ni, chắc chắn là Hàn Ni! Vân Lâu đưa tay lên bóp trán.

Hát xong ba bản, tiếng vỗ tay thưa thớt. Tiểu My lùi ra sau bức màn nhung. Vân Lâu đứng bật dậy, chàng bước nhanh về phía hậu trường. Phải tìm cho được Tiểu My để nói một vài câu cho thỏa lòng thắc mắc. Đến cửa hậu trường, một cô mặc đồng phục chiêu đãi chặn chàng lại:

- Ông muốn tìm ai? Xin lỗi, nơi này cấm vào.

Vân Lâu vội vàng lấy giấy bút ra:

- Em làm ơn mang giấy này vào cho Tiểu My hộ tôi nhé?

- Vâng.

Vân Lâu vội vàng kê giấy lên tường viết:

"Cô Tiểu My,

Muốn gặp cô, xin cô đừng từ chối.

Người hôm qua tình cờ gặp cô trên phố

Mẫn Vân Lâu"

Cô chiêu đãi mang mảnh giấy vào hậu trường, một lúc trở ra với lời xin lỗi:

- Xin lỗi ông, cô Tiểu My đã đi rồi ạ!

Đúng là lời từ chối khéo. Vân Lâu hiểu Tiểu My không muốn tiếp chàng. Xé nát mảnh giấy, chàng bước đến cạnh cửa, tựa lưng vào tường chờ đợi. Tại sao? Tại sao nàng lại từ chối không chịu tiếp tả Có phải vì nàng tưởng ta là một tên lưu manh đón đường trêu gái chăng? Hay là...

Hay là nàng muốn chôn vùi cả một quá khứ? Vân Lâu buồn buồn, nỗi cô đơn ngập hồn. Hàn Ni! Dù Tiểu My với em có chỉ là một, anh cũng hiểu là Hàn Ni đã chết! Em đã chết.

Đứng một lúc, vừa định bỏ đi, thì Vân Lâu nghe tiếng gót giày nện trên hành lang. Tiểu My đã ra cửa. Vân Lâu lịch sự chào cô ca sĩ khả ái khiến nàng giật mình.

- Ủa?

Vân Lâu xúc động:

- Hàn Ni!

Người con gái tên Tiểu My luống cuống:

- Ông... Ông làm gì thế này?

Vân Lâu chột tỉnh, chàng biết mình không có quyền làm thiếu nữ hoảng sợ:

- Cô My, tôi muốn nói chuyện với cô một phút được không? Cô cho phép tôi được hầu chuyện nhé?

Tiểu My nhìn gã trẻ tuổi trước mặt. Gã muốn gì đây? Một tên điên hay thuộc loại nham nhở? Tại sao cứ mãi phiền nhiễu nàng thế này? Thái độ thành khẩn khiến nàng khó chối từ:

- Tại sao ông mời tôi? ông đã làm rồi, tôi không phải thuộc hạng đàn bà như ông nghĩ.

Vân Lâu vội vã đính chính:

- Tôi biết, điều đó tôi biết cô My ạ. Tôi không có một ác ý nào cả, tôi chỉ muốn nói chuyện đàng hoàng với cô thôi.

- Nhưng tôi còn phải sang phòng trà Kim Thanh. Bây giờ chín giờ rồi, hay là... Ông đưa tôi đi nhé!

Vân Lâu thật thà:

- Phòng trà Kim Thanh ở đâu?

Tiểu My chau mày:

- Ông... tại sao ông cứ giả vờ mãi vậy?

- Tôi không hề giả vờ, tôi xin thề với cộ Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến phòng trà Thanh Vân đây.

Tiểu My ngạc nhiên nhìn Vân Lâu, gương mặt thành thật không đóng kịch, tên này thật lạ.

- Nhưng tại sao hôm qua ông lại bảo là đã nghe tôi hát?

Vân Lâu nhìn Tiểu My, khuôn mặt đầy phấn son thật xa vời với bóng hình Hàn Ni:

- Vì... Vì tôi tưởng là... cô là một người con gái khác.

- Thế à? Tại sao ông lại phải tìm một lối giải thích kỳ quặc thế?

Vân Lâu cười buồn. Lối giải thích quả kỳ quặc thật. Tiểu My và Hàn Ni đâu có liên hệ gì đâu? Ngu thật, thế ta định tìm gì trên thân xác này? Xuống đến dưới lầu, Tiểu My xem đồng hồ:

- Còn những năm mươi phút nữa tôi mới kẹt ở Kim Thanh, chúng ta có thể ngồi quán cà phê dưới đây được một lúc.

Đây là quán cà phê được đặt tên là “Nhã Khí”. Chỉ cần nghe đến tên là đủ biết bên trong sang trọng thế nào. Những ngọn đèn pha lê trên tường đủ để cho thấy rõ những bức tranh quý giá. Tìm một chỗ kín đáo ngồi xuống. Tiểu My gọi nước trái cây, Vân Lâu gọi cà phê.

Họ ngồi yên lặng bên nhau. Tiểu My nâng ly trên tay, nhìn Vân Lâu với đôi mắt tò mò. Nàng không hiểu tại sao mình lại nhận lời gã con trai này làm gì, trong khi bao nhiêu người theo đuổi nàng vẫn không ngó ngang đến.

- Bây giờ thế nào? Anh chẳng có gì để nói gì cả à?

Vân Lâu như tỉnh mộng, chàng vội vàng lên tiếng:

- Không, không. Bây giờ xin cô cho biết, cô có quen biết ông Dương không?

- Ông Dương à? Tôi không quen ai tên ấy cả.

Vân Lâu thất vọng:

- Thế cô ở đâu?

- Đường Quảng Châu.

- Cô mới dọn đến ở đây à?

- Không, tôi ở đây đã được gần mười năm.
- Cô ở một mình?
- Không, với cha tôi.
- Cha cô tên gì?

Tiểu My đặt ly nước xuống, nhìn Vân Lâu chẳng thân thiện chút nào:

- Ông hỏi chi thế? Định xét tờ khai gia đình hay muốn thăm dò gia cảnh tôi? Chút nữa ông dám hỏi đến cả ông cố tám đời của tôi nữa cũng không chừng. Tôi chưa hề gặp người đàn ông nào giống ông cả.

Vân Lâu bói rối:

- Xin lỗi thành thật xin lỗi cô, tôi chỉ muốn hỏi cho biết thôi.

Cúi đầu xuống, nhìn vào cốc cà phê, chàng cảm thấy lòng mình đắng hơn vị đắng của chất nước đặt trong ly này. Hàn Ni! Không ngờ trên đời này còn có một người giống em như khuôn đúc. Ngẩng đầu lên, chàng nhìn Tiểu My với đôi mắt xa vắng:

- Tại sao cô phải đi hát?

Với nụ cười buồn trên môi, Tiểu My đáp:

- Vì sinh kế. Đi hát cũng là một cách để sống vậy?
- Vâng, âm nhạc là để hát cho người thưởng thức nên tất cả đều hay đều đẹp, còn hoàn cảnh thật thì không bao giờ...

Tiểu My ngơ ngác, nàng nhìn thẳng gã con trai trước mặt. Tại sao hắn lại thốt ra những lời như vậy? Kể từ lúc cộng tác với phòng trà Thanh Vân nàng có bao nhiêu nỗi khổ tâm dần vật. Thanh Vân chẳng phải là một phòng trà thượng lưu, Tiểu My đã chán lắm rồi nhưng chẳng thốt ra được. Hôm nay đột nhiên nàng nghe lòng rộng mở. Sao có chuyện thế này?

- Theo anh thì, ngoại trừ ngày hôm nay, anh chưa hề đặt chân đến bất cứ một phòng trà nào cả chứ?

- Vâng.
- Thế tại sao hôm nay anh lại vào đó?
- Vì cô.

Tiểu My lắc đầu:

- Anh làm tôi bối rối quá.
- Tôi cũng thế, nếu cô chịu dành cho tôi một ít thời gian của cô tôi sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện.
- Câu chuyện đó tôi cần phải nghe sao?
- Tôi cũng không hiểu.

Nhìn Vân Lâu có vẻ buồn chi lạ, nàng như bị một thứ tình cảm lạ lùng nào đó làm xúc động, nàng thở dài:

- Thôi được rồi, ba giờ chiều mai chúng ta sẽ gặp tại đây và anh sẽ kể câu chuyện của anh cho tôi nghe nhé?

- Vâng, nếu cô không trễ hẹn. Tôi sẽ đến thật đúng giờ.

- Tôi không để anh thất vọng đâu. Nhưng... tại sao anh không cho tôi biết anh là ai cả thế?

- Xin lỗi cô Tôi là Mẫn Vân Lâu, sinh viên năm thứ hai ban mỹ thuật trường Đại Học Sư Phạm, cô... cô có nghe tên tôi bao giờ chưa?

- Lạ thật, tại sao tôi lại phải biết tên anh?

Vân Lâu thất vọng:

- Cô có vẻ thích dùng chữ quá?

Tiểu My cười, nụ cười thật hiền lành, nụ cười pha lẫn một tí thẹn thùng khiến Vân Lâu như bị thôi miên:

- Tính tôi xấu lắm, ương ngạnh mà lại hát dở, nên lên chẳng nổi được, mấy người bạn đồng nghiệp tôi bảo thế.

Tiểu My cũng không hiểu tại sao nàng phải phân bua kỹ như vậy trước mặt một gã con trai chưa hề quen.

- Cô hành nghề này bao lâu rồi?

- Mới ba tháng.

Vân Lâu nhìn Tiểu My như nhìn một hòn ngọc trót rơi xuống bùn:

- Ba tháng cũng dài thật. Khán thính giả vào đây đâu phải để nghe nhạc, đời sống của họ đâu cần tiếng ca?

Tiểu My nhìn vào đồng hồ:

- Sao chán đời thế? Thôi tời giờ tôi đi làm rồi!

Vân Lâu đứng dậy:

- Để tôi đưa cô đi nhé.

- Thôi được rồi. Mai gặp lại!

- Vâng, xin cô nhớ đến đúng giờ nhé!

- Đừng lo. Thôi chào anh.

- Vâng, chào cô.

Vân Lâu đi ra tới cửa, nhìn theo bóng Tiểu My khuất trong xe taxi. Xe đã chạy mất chỉ còn để lại đám bụi mù mà Vân Lâu vẫn còn ngơ ngác. Tiểu My? Một Hàn Ni thứ hai? Có thể có chuyện như vậy sao? Ngẩng lên nhìn trời, Vân

Lâu lạ lùng. Đời sống như lúc nào cũng có một sức mạnh vô hình chi phối, gây nên bao chuyện chẳng ngờ.

Bầu trời rộng lấp lánh những vì sao. Tạo hóa bây giờ đang hiện diện ở phương nào?